

заровила глава въ нѣкаква дебела книга. На главата ѝ стоеше вехтъ браненъ шлемъ. Върху пода до нея лежаха разхвърлени рѣждясаи мечове и копия, щитове отъ върбово дърво, покрити съ кожа, лѣжкове и колчани...

— Какво правишъ тука? — извика царицата, като се окопити. — Картинки ли гледашъ? Защо си вадила отъ килеритѣ орѣжия?

— Не. Чета... А пъкъ съ орѣжията си играхъ на бранъ.

Целгуба пристѣпи по-близко и надникна презъ рамото ѝ. Наистина, книгата не бѣше украсена съ рисунки. Момичето гледаше буквитѣ, като следѣше съ прѣстъ редоветѣ.

Куманката дълго я гледа недоумяваща. Шегуваше ли се Мария, игра ли ѝ устройваше?

— Кой те научи да четешъ?

— Сама. — Момичето не искаше да скрие досадата си отъ разпита и желанието си да остане по-скоро само, за да продължи приятното занимание...

— Какъ така сама... Отъ где знаешъ буквитѣ?

— Питахъ писецъ Дейко... Днесъ за една, утре за друга... Научихъ ги.

— Но не се научи още, когато ме видишъ, да ставашъ права. Кога ще разберешъ, че трѣбва да се държишъ прилично? Каква мома ще стане отъ тебе? Я остави книгата, ела тукъ... Или не, дай книгата. Какво четешъ? Снеми това отъ главата си.

— Приказкитѣ за добрия кралъ Артуръ...

— Какво? — Куманката грабна книгата. Взрѣ се внимателно.

Действително, книгата бѣ написана съ латински букви. Това бѣ вече премного. Тя изгледа поразена завареницата си.

— Четешъ на латински! Фрушки приказки... Отъ кѣде знаешъ езика, кой те научи на тѣхното писмо...

Мария се усмихна. Сне шлема отъ главата си. Голѣмитѣ ѝ свѣтли очи засияха като звездель.